

KÉT HÉT EGY NOVELLA

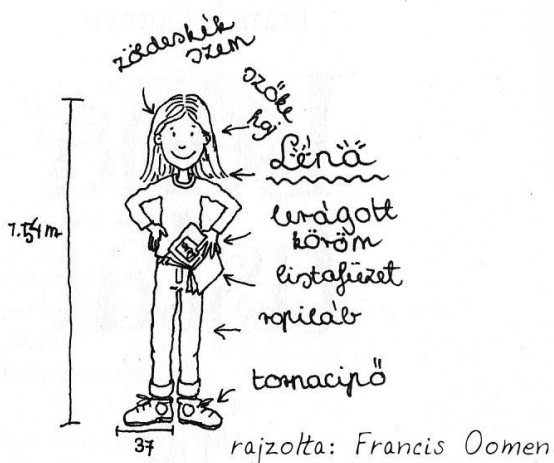
5-8. osztály

4. forduló

név: iskola: oszt.:

Francis Oomen: Léna listái

Budapest: Pozsonyi Pagony Kft., 2015

Turbó bajkeverők

1) Mit csináltak életükben először Léna és San?

.....

2) Mennyi pénz kaptak ezért?

.....

3) Mit csináltak Stella és Mara miután vége lett a mesének?

.....

.....

.....

4) Miért itattak a lányokkal limonádét?

.....

.....

5) Mit dobált be Stella és Mara a fürdővízbe?

.....

Léna sétáltató kutya kap

6) Miért volt vicces, amikor Lénát autóval vitte be a nagypapája a suliba?

.....

.....

.....

7) Kivel találkoztak Léna és barátai a parkban?

.....

8) Hogy nézett ki a gazdi (a göndör-lilahajú néni) nappalija?

.....

.....

.....

9) Hogyan lett Lénának sétáltató kutya?

.....

.....

.....

Következő feladatlap: a téli szünet után 2016. január 4-én, hétfőn

Turbó bajkeverők

San és én életünkben először bébiszitteltünk! Milyen fura szó ez amúgy...

San szülei színházba akartak menni, de a rendes bébiszitterük hirtelen megbetegedett. Megkérdezték, hogy San és én nem akarunk-e Stellára és Marára vigyázni. Mindketten kapunk érte tíz eurót, és csak le kell fektetnünk őket. Aha.

Szóval csak le kell fektetnünk őket. Hahaha!

Az biztos, hogy nem fogok gyerekekre vigyázni, ha nagy leszek. Ezek ketten tényleg nem voltak kisangyalok, hanem úgy viselkedtek, mint két óriási turbó-mega-giga-bajkeverőgép! Lefekvés előtt még meg akartak nézni egy részt a Szezám utcából. Persze, miért ne, azt hittük, hogy addig legalább lejátszunk egy Scrabble-t. De pont amikor sikerült kiraknom egy jó hosszú szót, vége lett a mesének, és ők is velünk akartak játszani. Persze nem lehetett, hiszen még olvasni se tudnak. Erre mérgesek lettek, és elkezdtek a Scrabble-kockákkal dobálózni. Aztán meg halálra rémültünk, mert az

egyikük bevett egyet a szájába és lenyelte. Mi meg megfogtuk egy-egy lábát, és felemeltük fejfelé, de hiába ráztuk, már késő volt.

Azon gondolkodtunk, hogy átmenjünk-e a szomszédhoz, mert azt mondták, hogy tegyük ezt végszükség esetén. De végül nem mentünk, mert Stella (vagy Mara) nem lett kék, és nem is fuldoklott. San azt mondta, hogy gyakran esznek golyókat és macskaeledelt is, szóval hozzá vannak szokva.

Nem tudtuk, hogy kettejük közül melyikük nyelte le a kockát, szóval mindkettőjüknek adtunk egy pohár limonádét, hogy leöblítsék. Ekkor jött a következő katasztrófa. Stella és Mara sokszor utánozza egymást, és amikor az egyikük véletlenül magára öntötte a limonádét, a másikuk is direkt lelocsolta magát vele. Közben meg sikongattak az örömtől. Szerintem totál dilinyósak.

Örülök, hogy nekem nincsen kisebb testvérem.

Aztán beraktuk őket a kádba, mert mindenük ragadt. Ők nagyon jól szórakoztak, de mi sokkal kevésbé, amikor feltakarítottunk utánuk. Egyszer épp nem néztünk oda, erre az összes törülközőt és San anyukájának a teljes sminkkészletét bedobálták a vízbe.

Aztán mesét kellett olvasnunk, de egyáltalán nem akartak elaludni. Mi már hullafáradtak voltunk, de ők természetesen nem. Majdnem tizenegy óra volt, mire elaludtak, egy ágyban, San összes alvóállatával és egy zacskó zselécukorral. Csak így lehetett őket lecsendesíteni. Ekkor még rendet kellett lent raknunk, mert minden úgy nézett ki, mintha bomba robbant volna. Fél tizenkettőkor hullafáradtan elaludtam, miközben San végig arról beszélt, hogy Ach milyen helyes, jó fej és kül.

Soha többé nem vigyázok gyerekekre! És abban sem vagyok biztos, hogy akarok-e gyerekeket, ha nagy leszek.

Most este nyolc óra van, és majd elalszom. Apa nincs itt-hon. Vacsorára se jött haza, ami főtt tojásos szendvics volt.

Szerencsére nem leves. Nem volt itthon se virsli, se vaj, a tej megromlott. Anya elfelejtett bevásárolni. Ez mostanában gyakran megesik vele. Most lent beszélget egy barátnőjével.

Holnap van a nagymama és a nagypapa aranylakodalma. Anyának annyira tetszett a Jansen kisasszonyról készült festmény, hogy igazi aranykeretet csináltatott hozzá. Ha nagy leszek, egyszer talán híres leszek.

Léna sétáltatós kutyát kap

Nagypapa kocsival vitt suliba. Nagyon vicces volt! Fekete Mercedese van, és egy sapkát is felvett, én meg hátul ültem. Nagypapa szállt ki először, és nagyon elegáns mozdulattal kinyitotta nekem a kocsiajtót. Aztán meghajolt, és ideadta az iskolatáskám. Aztán nagy komoly arccal visszaszállt a kocsiba, és elhajtott. Látni kellett volna a többi gyereket! Majd kiugrott és átgurult a szemük az iskolaudvaron! Egy pár harmadikos kisserácnak azt mondtam, hogy ötösünk volt a lottón, és nyertünk egy milliót, és hogy most már a saját sofőrünk fog iskolába hozni. El is hitték! De akkor odajött hozzánk Erika, és azt kezdte kiabálni, hogy ez egyáltalán nem igaz, és csak most találom ki az egészet. Erre Amanda azt mondta, hogy Erika csak irigykedik, és én nem hazudok. Olvasta az újságban, hogy tényleg nyertünk! Erika nem tudta, mi van, és nagyban sugdolózni kezdett néhány másik lánnyal.

Achnak, Jasnak, Sannak és Amandának persze megmondtam, hogy a nagypapám volt az. De ekkor mindenki azt akarta tudni, miért lakom ezen a héten a nagyiéknál, és úgy elvörösödtem, mint egy rák. San mentett meg, azt mondta, hogy a szüleim üzleti útra mentek.

Állati jó, ha az embernek vannak barátnői. Olyan megértők tudnak lenni! Azt hiszem, a fiúk ebben nem olyan jók. Viszont sokkal jobban tudnak focizni.

Suli után elmentünk a parkba focizni. Amanda és San volt a közönség.

San egész végig azt üvöltözte: „Gyerünk, Achmed! Hajrá, Achmed! Nagyon jó, Achmed!” Kissé feltűnő volt. Főleg, hogy Jas sokkal jobban focizik. Amikor hazafelé mentünk, mondtam Sannak, szívesen írok neki listát arról, hogyan kérdezhetné meg Ach-ot, akar-e vele járni. Ez nagyon tetszett neki, és azt mondta, hogy mostanában én vagyok a legjobb barátnője. Wow! Yes! Boldogság!!!

Na és vajon kivel találkoztunk megint a parkban? Nem, nem a fél lánnyal a fotóról, nem is a melltartó-tapizós barátjával és nem is apával és/vagy Ellával, hanem Diderbáróval!

Egyszer csak előszaladt a bokrok közül, és persze rohant a labda után. Szerencsére Jas pont meg tudta menteni. (Már-mint a labdát.)

Elég nehéz volt elkapni Diderbárót, mert azt hitte, csak játékból futunk utána. Aztán eszembe jutott, hogy folyton éhes, szóval egy mogyoróvajás szendviccsel nagy nehezen magunkhoz tudtam csalogatni. Egy kis biléta fityegett Báró nyakörvén a címével. Okos gazdi! Ahányan voltunk, mind elmentünk arra a címre, hogy visszavigyük Diderbárót. Nagyon közel lakik a parkhoz.

De nem a lila-göndörhajú néni nyitott ajtót, hanem egy ápolónő. Teljesen elvörösödtem, mert először azt hittem, hogy rossz címre jöttünk. De ekkor Diderbáró kilőtt, és az ápolónő lábai között berohant a lakásba. És meghallottam a már ismerős hangot:

– Ó, Oliká, te kis ebadta, komisz kutyuli-mutyuli! Hát már megint megszöktél a gazditól, husi-musi kutyuskám?

Mindannyian bemehettünk. Nagyon szép lakása van a néni-nek. A nappalija akkora, mint egy bálterem, csak épp dugig van

mindenféle dologgal. A sarokban egy fekete zongora áll, és a plafonról egy olyan csillár lóg, amin gyémántok vannak! És tele van a szoba asztalkákkal, amiken csak fotók állnak. A zongorán is. És a nappalinak parfümillata van.

Az ablak előtt, egy nagy, fehér kórházi ágyban feküdt a göndör-lilahajú néni. Csak most kék volt a haja, és laposabb a frizurája.

– Gyertek be, gyerekek, gyertek csak be! – sipította izgatottan.

Előreléptem és rámutattam Diderbáróra, aki úgy, ahogy volt, sáros tappancsokkal felugrott a néni ágyára.

– Megint megszökött, a parkban találtuk meg...

A néni megpaskolta maga mellett a paplanját, és azt mondta:

– Gyere csak ide, kislány. Hogy hívnak?

Persze nem ültem le az ágyára.

– Lénának. Léna van Elswoudnak.

– Léna, hallgass ide. Amint látod, beteg vagyok. Két héttel ezelőtt eltörtem a csípőm. Emiatt nem tudom megsétáltatni Olivért, és az ápolónőnek nincs sok ideje ilyesmire. A parktól nem messze jársz iskolába, ugye?

– Igen – feleltem.

– Mit szólnál hozzá, ha iskola után te vinnéd el sétálni az én drága Olikámat?

Hátranéztem Jasra, Ach-ra, Sanra és Amandára. Ach épp az orrában turkált, amikor az ápolónő bejött a szobába. Öt pohár kólát hozott be tálcán. A többiek hevesen bólogattak.

– Jó lenne – mondtam –, nagyon szívesen sétáltatnám!

– Ez egyszerűen fan-tasz-ti-kus! – kiáltotta a néni repesve. – Szörnyen boldoggá tettél!

Kinyújtotta felém ráncos, barna foltos kezét, és bemutatkozott.

– Sara Liesenbaum vagyok – mondta. – Nagyon boldog vagyok, hogy segítesz, gyermekem!

Ekkor visszafeküdt a párnájára. Hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. Az ápolónőtől mindannyian kaptunk egy óriási szelet csokoládét.

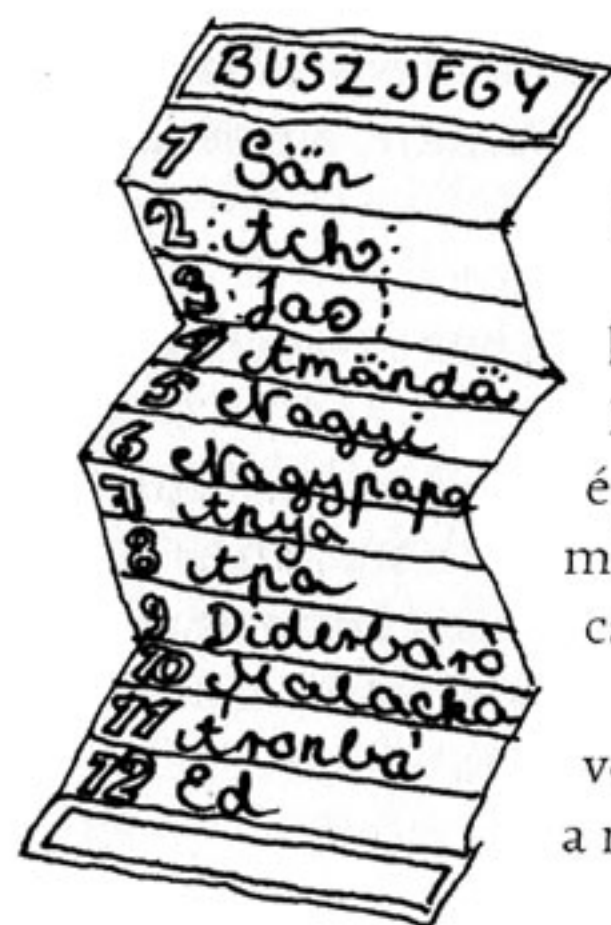
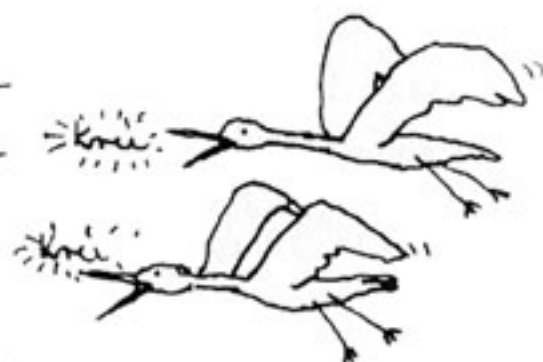
Miközben ültünk a parkban a padon, két rikoltozó gém szállt el feletünk. Ez állati nagy szerencsét jelent! Lehet, hogy apa és anya miatt jöttek erre! Egyszerre vidámabbnak éreztem magam egy kicsit. És ekkor elmondtam Jasnak, Achnak és Amandának, hogy az apukám valaki másba szerelmes. És hogy anyáék igazából azért utaztak el, hogy kitalálják, hogy legyen tovább. Nagyon aranyosak voltak, és nem gondolták, hogy ez az egész örültség.

Jas mesélt a szüleiről, akik elváltak. Az anyukája beleszeretett valaki másba, és ez a valaki most Jas mostohaapja. Szerinte nagyon rendes fickó. És olyan,

mintha ő lenne az igazi apja, mert csak négyéves volt, amikor az egész történt.

Aztán mindannyian elkísértek a buszhoz, és integettek, amikor felszálltam. Minden bajommal együtt nagyon jól éreztem magam délután. Hiszen most már van egy sétáltató kutya... és mi csoda barátaim!

Szerencsére nem a múltkori sofőr volt a buszon, hanem egy sofőr néni, és a nagytól kaptam buszjegyet is.

Nagyi már nagyon aggódott, mire hazaértem, mert szinte teljesen besötétedett, és azt hitte, hogy történt velem valami. Ha otthon vagyok, sulis után mindig elmehetek focizni a fiúkkal.

Hirtelen rettentően elkezdett hiányozni anya és apa, és nagyon-nagyon szomorú lettem. A vacsoralistámat sem tudtam odaadni a nagyinak, úgyhogy cikóriát ettünk. Jeszusom, ez a legundorítóbb kaja, amit a nagyi kitalálhatott! Gyorsan írok is neki egy listát holnapra. De először egyet Sannak, mert már nagyon szeretne Achhal járni.

Hogyan kérd meg Achot, hogy járjon veled:

1. Rakj egy levélkét a kabátzsebébe, amin ez áll: Akarsz velem...? xxx San
2. Szedj neki egy csokor virágot a parkban, és tűzz mellé egy levelet!
3. Adj neki gyémántgyűrűt (rágógumi-automata)!
4. Vegyél neki csokit, és rejtsd a levélkét a csomagolásba!
5. Kérj meg engem, hogy megkérdezzem tőle!

Én a 4-es pontot választanám. Szerintem az elég eredeti. És tudom, hogy Ach imádja a csokit. A gyémántgyűrű vagy a virágcsokor elég feltűnő. És ha én kérdezem meg, az nem valami romantikus.

Vajon anya és apa hogy kezdtek el járni egymással?

